

E D I T U R A S C R I P T U M ®

Veşnicia în desfăşurare

De același autor,
la Editura Scriptum au mai apărut:

Către toate direcțiile. Cum vei ști încotro s-o apuci?

Când se încheie jocul, totul se întoarce în cutie

Cine este Omul acesta?

Credință și îndoială

Dacă vrei să umbli pe apă, trebuie să cobori din barcă

Dumnezeu e mai aproape decât crezi

Eu, așa cum aș vrea să fiu

Grija pentru suflet

O dragoste mai presus de rațiune

Te-aș plăcea dacă ai semăna mai mult cu mine

Toți sunt normali până ajungi să-i cunoști

Viața pe care ți-ai dorit-o dintotdeauna

Veșnicia în desfășurare

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ORTBERG, JOHN

Veșnicia în desfășurare / John Ortberg. – Oradea: Scriptum, 2020

ISBN 978-606-031-043-3

VEȘNICIA ÎN DESFĂȘURARE

*Învățătura lui Isus despre mântuire,
veșnicie și cum putem ajunge în cer*

JOHN ORTBERG

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title
Eternity Is Now in Session
© 2018, by John Ortberg
Romanian edition © 2019 by Policontact Ltd, Scriptum Publishing House with
permission of Tyndale House Publishers, Inc. All rights reserved.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Veșnicia în desfășurare
de John Ortberg

© 2020 Editura Scriptum®
str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea – Bihor
Tel./Fax/Robot: 0359-412.765, Tel./Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

Cu excepția situațiilor când se specifică altfel, citatele biblice folosite sunt preluate din traducerea D. Cornilescu. Celelalte citate biblice în limba română provin din: NTLR - Noua traducere în limba română. Citate din traduceri ale Bibliei în limba engleză: NKJV - New King James Bible, NRSV - New Revised Standard Version

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN 978-606-031-043-3

Tiparul executat în U.E.

*Lui Kent Bechler și Danny Wood,
tovarăși prețioși în lunga călătorie
a cunoașterii lui Dumnezeu.*

CUPRINS

<i>Mulțumiri</i>	9
<i>Introducere: Cât mai avem?</i>	11

PARTEA ÎNTÂI: REDEFINIREA MÂNTUIRII

CAPITOLUL 1: Cea mai importantă veste.....	21
CAPITOLUL 2: Condițiile minime de intrare în Împărăție	35
CAPITOLUL 3: Urmează-Mă	49

PARTEA A DOUA: UMBLAREA CU ISUS

INTERLUDIU: Minunata călătorie a cunoașterii Lui	65
CAPITOLUL 4: Trezirea: Caută să-L vezi pe Dumnezeu în toate ..	73

CAPITOLUL 5: Curățirea: Renunță la bagaje	93
CAPITOLUL 6: Iluminarea: O nouă hartă mentală	115
CAPITOLUL 7: Unirea: Niciodată singur.....	131
<i>Despre autor</i>	153

MULȚUMIRI

NĂDĂJDUIESC CĂ ACEASTĂ CARTE VA AJUTA LA ÎNSUFLEȚIREA unui dialog proaspăt despre natura glorioasă a mântuirii. Sper, totodată, că îi va ajuta pe cei din biserică și din afara ei să vadă legătura indisolubilă dintre Evanghelia propovăduită de Isus și modelul de ucenicie pe care ni l-a oferit, încurajându-i pe fiecare să „vândă cu bucurie tot ce are“ ca să-L urmeze pe El.

Acest proiect a fost inspirat și realizat cu ajutorul lui Eff și Patty Martin, care au ajutat la organizarea unei călătorii în Israel și la întocmirea unor serii de mesaje care au constituit punctul de plecare al acestei cărți. Generozitatea și entuziasmul lor plin de căldură pentru înțelegerea adevărată a Evangheliei lui Isus au avut un impact asupra multor vieți. Gary Moon, prietenul meu de-o viață, este și tovarășul meu în gândire, credință și lucrare, cu care

am avut multe conversații lungi în care am dezbătut subiectele cărții de față.

Mark Nelson a oferit cu generozitate din timpul său concretizat în nenumărate conversații care au ajutat la clarificarea câtorva aspecte; la unele dintre ele participând și renumitul autor Tremper Longman III. Atât Rich Mouw, cât și Rankin Wilbourne au fost foarte amabili și au citit manuscrisul, oferind apoi sugestiile lor binevenite. Laura Turner s-a dovedit a fi o constantă inspirație, chiar dacă punea la cale și alte proiecte.

Tyndale mi-a oferit prilejul de a lucra cu o echipă minunată. Carol Traver și Jonathan Schindler mi-au dăruit multă înțelepciune, încurajare și o atmosferă plină de veselie. De asemenea, au fost dispuși să purtăm conversații îndelungi pentru a oferi mai multă claritate și accesibilitate ideilor. Ron Beers este o sursă constantă de idei și posibilități; Jan Harris ne-a făcut parte de întrebări de verificare și diverse sfaturi utile care au îmbogățit manuscrisul.

De asemenea, le sunt extrem de recunoscător membrilor bisericii din Menlo Park pentru că mi-au înlesnit lucrarea, studiul, învățătura, conducerea și scrierea. Linda Barker nici nu-și dă seama ce sursă de bucurie poate fi. Sue Kim-Ahn, Eugene Lee și Jake Chacko formează o echipă din care oricine și-ar dori să facă parte.

Nancy m-a încurajat și de această dată, ca la fiecare carte pe care am scris-o până acum. Cred că la baza multor idei din această carte se află câte o conversație cu ea.

Viața și scrierile lui Dallas Willard m-au inspirat profund în alegerea subiectelor tratate în această carte. Îi datorez lui atât titlul, cât și orice este valoros în ea.

INTRODUCERE

CÂT MAI AVEM?

Preocuparea noastră în calitate de lideri ai bisericii este mântuirea oamenilor. Ea este esența Evangheliei. În consecință, avem ocazia și datoria de a ne asigura că înțelegem exact ce înseamnă mântuirea. Întregul proces al mântuirii.

—DALLAS WILLARD

CÂT MAI AVEM?
Orice părinte a auzit această întrebare.
Orice copil a rostit-o.

Orice ființă umană și-a pus-o.

Cu toții suferim de această nerăbdare de a ajunge la destinație. Ne trăim viața într-un ritm alert, fiind mereu pe fugă. Și nici nu știm unde vrem să ajungem.

Regretatul cardiolog Meyer Friedman a născocit expresia „boala grabei” în încercarea de a descrie această calitate slabă a vieților noastre caracterizate de grabă, îngrijorare, preocupare și criză de timp, după ce tapișorul lui a observat modelul neobișnuit de uzură al scaunelor din sala de așteptare de la cabinetul său. Se pare că, în timp, scaunele s-au uzat doar în partea din față, ceea ce dovedește

faptul că, neavând altceva de făcut decât să aștepte să le vină rândul la consultație, pacienții stăteau *doar* pe marginea scaunului, pe picior de plecare.

Cât mai avem?

În lăuntru nostru așteptăm mereu după ceva, însă nici noi nu știm după ce.

Să se întâmple ceva diferit? Ceva mai bun? Și câteodată avem impresia că așteptarea noastră ține de o veșnicie.

În credința creștină, cea mai profundă și cea mai tainică exprimare a ceea ce așteptăm noi se regăsește în cuvântul *veșnicie*. În *Eclesiastul* 3:11 ni se spune că Dumnezeu „a pus chiar și veșnicia în inimile lor“. Avem sentimentul tulburător că mai există ceva dincolo de această lume trecătoare. Dintre toate creaturile, doar noi suntem conștienți de faptul că „orice făptură este ca iarba“. Cu toate acestea, Dumnezeu a pus gândul veșniciei în inima omului.

Cât mai avem?

Majoritatea dintre noi ne imaginăm veșnicia ca un timp care nu are sfârșit. Și totuși, tânjim după ceva mai mult decât o continuare infinită a vieții așa cum o experimentăm noi acum, cu toate suferințele și dezamăgirile ei. De fapt, frica de existența nesfârșită are și un nume consacrat – *apeirofobie* – și poate fi la fel de tulburătoare ca și gândul morții.¹ Însă, în cartea sa, *Images of Salvation in the New Testament* [Imagini ale mântuirii în Noul Testament], Brenda Colijn scrie că specificul vieții veșnice despre care vorbește Biblia *nu* constă atât în durata ei, cât în „deosebirea ei calitativă de viața omenească. Viața veșnică este «viața trăită de Însuși Dumnezeu»², o viață „mai cu seamă calitativă decât cantitativă“.³ „Expresia «viață veșnică» descrie viața pe care o persoană o are în Cristos“.⁴

¹ Bobby Azarian, „Apeirophobia: The Fear of Eternity“, *Atlantic*, 1 septembrie 2016, <http://www.theatlantic.com/science/archive/2016/09/apeirophobia-the-fear-of-eternity/498368/>.

² Brenda B. Colijn, *Images of Salvation in the New Testament*, Downers Grove, IL InterVarsity Press, 88.

³ *Ibid.*, 96.

⁴ J. W. Roberts, citat în Colijn, *Images of Salvation*.

În consecință, viața veșnică nu are în vedere doar viitorul, ci și prezentul. Nu ține doar de viața de dincolo, ci și de viața de-aici.

În plus de asta, viața veșnică nu este ceva ce primim în urma unei tranzacții care ne asigură destinația viitoare, ci este ceva ce experimentăm încă de pe-acum, dacă devenim ucenicii lui Isus, statut pe care moartea nu-l poate anula.

Așa stând lucrurile, mulți dintre noi vor fi nevoiți să-și schimbe perspectiva despre Vestea cea Bună pe care Isus ne-a adus-o.

Potrivit lui Stephen Prothero, profesor de religie la Boston University, ceea ce deosebește creștinismul de celelalte religii este existența unui așa-zis „aranjament“ prin care se asigură intrarea în viața veșnică la un moment dat în viitor. În cartea sa, *God Is Not One* [Dumnezeu nu este unul], Prothero definește creștinismul drept „calea mântuirii“. El descrie cunoscutul mesaj creștin astfel: „Păcătoșii nu pot fi acceptați în cer și nici nu pot primi viața veșnică“; prin urmare, „oricine aude această istorisire [Evanghelia], dacă își mărturisește păcatele și se întoarce la Isus pentru a primi iertarea păcatelor, poate să fie mântuit“ și, în consecință, „să ajungă în cer“. Tot el mai spune că: „În zilele noastre, prețul pentru intrarea în familia creștină continuă să fie ortodoxia (doctrina corectă) în defavoarea ortopraxiei“, adică înfăptuirea a ceea ce Isus a spus.¹ Cu alte cuvinte, creștinii sunt oameni care cred doctrina corectă pe baza căreia vor fi primiți în cer atunci când vor muri.

Această perspectivă îmi amintește de punctul culminant al filmului *Monty Python și Sfântul Graal*, atunci când Regele Arthur și cavalerii săi ajung la castelul pe care-l căutaseră. Între ei și castel se cascadează o prăpastie uriașă, iar un paznic sfrijit păzește singurul pod care permite accesul în castel. Numai că singura modalitate prin care li se îngăduie să treacă podul este să răspundă corect la întrebările paznicului. În caz contrar, urmau să fie aruncați în prăpastie.

Cred că mulți oameni din zilele noastre așa își imaginează mântuirea. După moarte, ori mergem în castel (cer), ori în prăpastie (iad), dar ca să fim „mântuiți“ de prăpastie, trebuie să știm răspunsul corect ca Dumnezeu să ne permită să trecem podul spre castel.

¹ Stephen Prothero, *God is Not One*, Harper Collins, 2010, 65-66, 72-73.

Problema este că Isus nu vorbește despre mântuire în acești termeni, și nici despre *viața veșnică*. De fapt, Isus – și întreg Noul Testament, de altfel – definește *viața veșnică* doar o singură dată, în mod specific și într-un fel care s-a pierdut din vedere la scară largă în zilele noastre: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Cristos, pe care L-ai trimis Tu“ (Ioan 17:3 NRSV).

Viața veșnică = Cunoașterea lui Dumnezeu.

Observă, te rog, că Isus nu spune „să cunoască *despre* Tine“, ci „să Te cunoască *pe* Tine“.

Filozofii fac distincție între cunoașterea prin descriere și cunoașterea directă.¹ De exemplu, s-ar putea să fiu în stare să *descriu* orașul Moscova pentru că am citit despre el în cărți și l-am văzut în filme, dar știu cum sunt serile toride de august și cum miroase după o furtună în orașul Rockford, Illinois, pentru că sunt *familiar* cu aceste locuri. Cunosc sunetul mingilor de tenis de pe terenurile de la East High School. Cunosc speranțele, divergențele și temerile acestui oraș, precum și terasa Stockholm Inn Pancakes, pentru că am locuit în Rockford.

Această cunoaștere directă *include* descrierea, însă nu se rezumă doar la ea. Cunoașterea directă este interactivă, participativă și experiențială. Acest „să Te cunoască pe Tine“, care este viața veșnică, presupune o relație interactivă în care experimentez prezența, harul și puterea lui Dumnezeu în viața pământească.

A-L cunoaște pe Dumnezeu înseamnă a trăi împreună cu El o viață deplină, entuziastă și mustind de recunoștință în fiecare clipă.

A-L cunoaște pe Dumnezeu înseamnă a mă ști preaiubitul Său prieten ca dar al harului Lui.

A-L cunoaște pe Dumnezeu înseamnă a experimenta ceea ce Pavel a numit „puterea învierii Lui“ (Filipeni 3:10) în detaliile, sarcinile și provocările vieții mele obișnuite de zi cu zi.

Aceasta este viața veșnică, iar ea nu este departe de noi, undeva în

¹ Vezi, de exemplu, Ali Hasan și Richard Fumerton în „Knowledge by Acquaintance vs. Description“, din *Stanford Encyclopedia of Philosophy*, 10 martie 2014, <http://plato.stanford.edu/entries/knowledge-acquaintanceship>

spațiul cosmic, unde sperăm să ajungem cândva după ce vom muri. Ea nu înseamnă să știm să dăm răspunsurile corecte la biserică, să susținem doctrinele corecte sau să îndeplinim cerințele minime pentru a trece podul și a ajunge în cer.

Dimpotrivă, viața veșnică este mult mai măreață și minunată. Evanghelia propovăduită de Isus este Vestea Bună conform căreia viața veșnică se află acum la dispoziția noastră. Prin har. Prin Isus. Pentru totdeauna și după moarte. „Viața veșnică a unui om nu începe după moarte, ci în momentul în care Dumnezeu îl atinge cu harul Său răscumpărător și îl atrage într-o viață de interacțiune cu El Însuși și cu Împărăția Sa.”¹

În biroul meu am un poster care este primul lucru la care mă uit dimineața când intru acolo. Pe el scrie cu litere mari ceva ce bunul meu prieten Dallas Willard obișnuia să spună: „Veșnicia este în desfășurare.”

Dumnezeu nu așteaptă ca veșnicia să înceapă. El trăiește în ea chiar acum, în acea părtășie și bucurie care există între Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Veșnicia este în plină desfășurare, iar noi suntem invitați să fim parte din ea – acum.

Desigur că, atât timp cât suntem încă pe pământ, avem multe alte așteptări. Am ajuns la destinație? Sigur că nu. Moartea încă ni-i răpește pe cei pe care-i iubim, încă sunt copiii care mor de foame și refugiați care nu au unde locui. Ne pierdem slujbele, visurile și pe cei dragi. Trupurile noastre îmbătrânesc și se degradează. În fiecare zi, când mă uit în oglindă, îmi amintesc că nu am ajuns încă acolo. Pavel a scris că însăși creația suspină după ziua în care va fi „eliberată din sclavia stricăciunii” (Romani 8:21). Și ce este și mai uimitor, Însuși Duhul lui Dumnezeu suspină după ziua aceea (v. 26). Tuturor celor care se întrebă la fel ca personajul nevrotic Jack Nicholson² „Dar dacă mai bine de-atât nu se poate?”, Pavel le spune că nu doar noi, ci întreaga creație va gusta într-o zi eliberarea și gloria copiilor lui

¹ Dallas Willard, *Renewing the Christian Mind: Essays, Interviews, and Talks*, ed. Gary Black Jr., New York, HarperOne, 2016, 307

² Personajul principal din filmul *As Good As It Gets* în rolul lui Melvin Udall (n. ed.).

Dumnezeu. „Ce s-ar alege de noi dacă nu ne-am baza pe nădejdea aceasta?” se întreba Jean Calvin.¹

Și totuși, dintr-un alt punct de vedere, *suntem* deja acolo. Sau, mai bine zis, *acolo* a venit *aici*. În mijlocul suspinelor noastre, viața veșnică s-a strecurat acum în lumea noastră temporală prin tâmplarul din Nazaret. În mijlocul dezamăgirilor și degradării, Susținătorul tuturor lucrurilor vine să fie alături de mine. În mijlocul singurătății, un Prieten vine alături de mine și El nu mă părăsește. În această vale a umbrei morții, nu mă voi teme de niciun rău, pentru că El este cu mine. Veșnicia a invadat timpul. „Acolo” – viața în prezența și puterea lui Dumnezeu – a venit aici. Nimeni nu știe însă cât de profund pot împărtăși oamenii din această lume pacea și dragostea veșniciei. Dacă vrei să afli, fă din viața ta o Experiență Extraordinară în această aventură.

Dallas Willard a scris odată: „Trebuie... să ne apucăm nici mai mult, nici mai puțin decât să redefinim radical concepția creștină despre mântuire.”² Și cred că are dreptate. Pentru că, undeva pe drum, am pierdut din vedere puterea și promisiunea Evangheliei, pe care am redus-o exclusiv la niște instrucțiuni privind modul în care putem ajunge în cer după ce murim și, făcând astfel, L-am redus și pe Dumnezeu în ochii noștri. Adesea predicăm o evanghelie care nu cheamă oamenii la „cunoașterea lui Dumnezeu” și la ucenicie așa cum ar trebui de altfel.

Ce ar fi dacă am înceta să ne gândim la Evanghelie ca la niște cerințe minime care trebuie îndeplinite pentru a ajunge în cer?

Ce ar fi dacă am înceta să ne gândim la viața eternă ca la o experiență ce-o vom gusta numai după ce vom muri?

Ce ar fi dacă am înceta să ne gândim la creștini ca la niște oameni care *cunosc despre* Dumnezeu, ci să ne gândim la ei mai degrabă ca la niște oameni preocupați să devină ucenici care învață să-L *cunoască pe* Dumnezeu?

¹ Jean Calvin citat în Robert C. Roberts, *Spiritual Emotions: A Psychology of Christian Virtues*, Grand Rapids, MI, William B. Eerdmans, 2007, 157.

² Dallas Willard, *The Spirit of the Disciplines: Understanding How God Changes Lives*, New York, HarperSanFrancisco, 1988, 32.

Dacă mântuirea nu presupune doar ajungerea noastră în cer, ci mai cu seamă coborârea cerului în noi?

De cele mai multe ori, suntem învățați să credem că viața veșnică este o destinație, iar până să ajungem acolo, suntem ca niște copii nerăbdători care pe parcursul călătoriei întreabă întruna: „Cât mai avem?“ Credem că ni se cere să așteptăm cu răbdare ca să ajungem acolo unde va începe adevărata viață. Dar dacă ne înșelăm și avem numai de pierdut în tot acest timp?

Această carte pune în contrast două perspective despre Evanghelia lui Isus. Perspectiva cea mai des întâlnită presupune felul în care se asigură oamenii că vor ajunge în cer după ce vor muri. Această perspectivă implică îndeplinirea unor cerințe elementare pentru a ajunge de „aici, de jos“ „acolo, sus“, printre care se numără, de regulă, proclamarea anumitor crezuri sau rostirea unei anumite rugăciuni care se crede că-l „creștinează“ pe un om.

Conform celeilalte perspective, Evanghelia ne pune la dispoziție o viață trăită prin puterea și sub domnia lui Dumnezeu *acum*, viață care presupune coborârea „eternității“ „aici, jos“, prin har, prin Isus, care este biruitoare asupra morții, accesibilă pentru toți cei care o doresc și oferită de dragul omenirii.

Prima versiune tinde să producă consumatori ai meritelor lui Isus. A doua tinde să producă ucenici ai Căii lui Isus.

Consider că cea din urmă variantă este cea corectă, cea propovăduită de Isus, cea care a „rupt istoria în două ca și când ar fi fost o vargă uscată, împărțind-o în î.Cr. și d.Cr.“¹ El caută încă oameni dispuși să pornească în această călătorie măreață a schimbării lăuntrice și a împlinirii unui scop măreț.

Poate că El te cheamă și pe tine.

Cât mai avem?

Este timpul să ne „apucăm să redefinim radical concepția creștină despre mântuire“.

Veșnicia este în desfășurare.

¹ Huston Smith, *The Soul of Christianity: Restoring the Great Tradition*, New York, HarperCollins, 2005, 77.

PARTEA ÎNTÂI
REDEFINIREA
MÂNTUIRII

